

Prejudiciële vragen

1. Erop gelet dat de door het Verdrag van Aarhus nagestreefde hoofddoelstelling erin bestaat de traditionele definitie van procesbevoegdheid zodanig te wijzigen dat de status van partij bij de procedure ook wordt toegekend aan het publiek, of het belanghebbende publiek, kan dan worden erkend dat artikel 9, en meer bepaald artikel 9, lid 3, van het Verdrag van Aarhus de rechtstreekse werking van internationale verdragen heeft („self-executing” is) in de omstandigheid dat de Europese Unie op 17 februari 2005 tot dat internationale verdrag is toegetreden maar tot op heden geen regelgeving tot omzetting van dat Verdrag in gemeenschapsrecht heeft vastgesteld?
2. Kan worden erkend dat artikel 9, en meer bepaald artikel 9, lid 3, van het Verdrag van Aarhus, dat onderdeel is geworden van het gemeenschapsrecht, de rechtstreekse toepasselijkheid of de rechtstreekse werking van gemeenschapsrecht als bedoeld in de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie heeft?
3. Indien het antwoord op de eerste of de tweede vraag bevestigend luidt, kan artikel 9, lid 3, van het Verdrag van Aarhus, gelet dat de door dit Verdrag nagestreefde hoofddoelstelling, dan zo worden uitgelegd dat onder het begrip „handeling van een overheidsinstantie” ook het geven van beslissingen moet worden begrepen, dat wil zeggen dat het recht op toegang tot rechterlijke procedures intrinsiek ook het recht omvat om op te komen tegen de beslissing van een bestuursorgaan waarvan de onrechtmatigheid gelegen is in de gevolgen ervan voor het milieu?

—————

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het
Verwaltungsgericht Halle (Duitsland) op 3 juli 2009 —
Günter Fuß/Stadt Halle (Saale)**

(Zaak C-243/09)

(2009/C 233/06)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Verwaltungsgericht Halle

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Günter Fuß

Verwerende partij: Stadt Halle (Saale)

Prejudiciële vragen

1. Moet het begrip „nadeel” in artikel 22, lid 1, sub b, van richtlijn 2003/88/EG van het Europees Parlement en de Raad van 4 november 2003 ⁽¹⁾ betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de arbeidstijd, objectief of subjectief worden uitgelegd?
2. Is er sprake van een nadeel als bedoeld in artikel 22, lid 1, sub b, van richtlijn 2003/88/EG van het Europees Parlement en de Raad van 4 november 2003 betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de arbeidstijd, wanneer een ambtenaar in parate dienst op grond van zijn verzoek om voortaan het maximumaantal arbeidsuren aan te houden, tegen zijn wil naar een andere functie wordt overgeplaatst,

die hoofdzakelijk werkzaamheden in de binnendienst inhoudt?

3. Is een lagere salariering te beschouwen als nadeel als bedoeld in artikel 22, lid 1, sub b, van richtlijn 2003/88/EG van het Europees Parlement en de Raad van 4 november 2003 betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de arbeidstijd, wanneer door de overplaatsing het aantal diensten op ongunstige tijden ('s nachts of op zon- en feestdagen) kleiner wordt en daarmee eveneens de hoogte van de toeslag bijzondere uren die voor dergelijke diensten wordt uitbetaald?
4. Voor het geval dat de tweede of de derde vraag bevestigend wordt beantwoord: kan een door een overplaatsing ontstaan nadeel worden gecompenseerd door andere voordelen van de nieuwe functie, zoals kortere arbeidstijden of een verdere opleiding?

⁽¹⁾ PB L 299, blz. 9.

—————

**Beroep ingesteld op 3 juli 2009 — Commissie van de
Europese Gemeenschappen/Bondsrepubliek Duitsland**

(Zaak C-244/09)

(2009/C 233/07)

Procestaal: Duits

Partijen

Verzoekende partij: Commissie van de Europese Gemeenschappen (vertegenwoordigers: R. Lyal en W. Mölls, gemachtigden)

Verwerende partij: Bondsrepubliek Duitsland

Conclusies

— vaststellen dat de Bondsrepubliek Duitsland de krachtens artikel 56 EG op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen, doordat zij de degressieve afschrijving voor slijting volgens § 7, lid 5, van de wet op de inkomstenbelasting (Einkommensteuergesetz) heeft beperkt tot in het binnenland gelegen gebouwen;

— de Bondsrepubliek Duitsland verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Het onderhavige beroep betreft de bepalingen van de Duitse wet op de inkomstenbelasting volgens welke de in het kader van de fiscale behandeling van onroerende goederen voorziene zogenoemde degressieve afschrijving voor slijting, te weten de toepassing van hogere dan lineaire afschrijvingspercentages tijdens een eerste fase van de afschrijvingstermijn, tot in het binnenland gelegen gebouwen is beperkt.

Deze verschillende behandeling van in het binnenland en in het buitenland gelegen onroerende goederen druist in tegen het door artikel 56 EG gewaarborgde vrije verkeer van kapitaal. Volgens vaste rechtspraak verzet dit artikel zich tegen alle maatregelen die grensoverschrijdende kapitaalbewegingen benadelen

ten opzichte van louter binnenlandse kapitaalbewegingen en daardoor ingezetenen doen besluiten, eerstgenoemde transacties niet te verrichten.

Ingevolge de aan de orde zijnde regeling is de liquiditeitspositie van belastingplichtige investeerders ongunstiger bij een buitenlands onroerend goed dan bij een binnenlands onroerend goed. Dit brengt mee dat investeringen in onroerende goederen die in het buitenland zijn gelegen, in vergelijking met investeringen in binnenlandse onroerende goederen onaantrekkelijker worden en investeerders ervan kunnen worden weerhouden, een onroerend goed in een andere lidstaat te bouwen of te verwerven. De sterkere liquiditeitspositie voor investeringen in binnenlandse onroerende goederen vormt volgens de rechtspraak een belastingvoordeel dat in aanmerking moet worden genomen, voor zover het een vergelijking tussen de respectieve behandeling van louter binnenlandse en grensoverschrijdende situaties betreft.

De werkingssfeer van de gelaakte discriminerende regeling is weliswaar beperkt tot gebouwen waarvoor de bouwaanvraag is ingediend of de koopovereenkomst is gesloten vóór 1 januari 2006, maar daarmee is de beperking van het vrije verkeer van kapitaal niet weggewerkt, aangezien de degressieve afschrijving duurzaam effecten sorteert.

Volgens de Bondsregering is deze beperking evenwel gerechtvaardigd om dwingende redenen van algemeen belang. De litigieuze regeling beoogt de bouw van huurwoningen in Duitsland te bevorderen.

Dienaangaande zij opgemerkt dat volgens vaste rechtspraak de bevordering van de nationale economie geen doelstelling vormt die een beperking van de fundamentele vrijheden kan rechtvaardigen. Zelfs indien de doelstelling van bevordering van de bouw van huurwoningen als niet-economische doelstelling zou worden erkend, zou de strikte beperking van de degressieve afschrijving tot in het binnenland gelegen gebouwen noch noodzakelijk noch evenredig zijn. Aan de bevordering van de bouw van huurwoningen in Duitsland wordt immers geen afbreuk gedaan wanneer de degressieve afschrijving ook voor onroerende goederen in andere lidstaten geldt.

Derhalve heeft de Bondsregering geen rechtvaardigingsgronden aangevoerd die de vastgestelde inbreuk op het vrije verkeer van kapitaal kunnen rechtvaardigen.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Finanzgericht Baden-Württemberg (Duitsland) op 7 juli 2009 — Alketa Xhymshiti/Bundesagentur für Arbeit — Familienkasse Lörrach

(Zaak C-247/09)

(2009/C 233/08)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Finanzgericht Baden-Württemberg

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Alketa Xhymshiti

Verwerende partij: Bundesagentur für Arbeit — Familienkasse Lörrach

Prejudiciële vragen

1. Is in gevallen waarin een persoon met de nationaliteit van een derde staat legaal in een lidstaat van de Europese Unie woont en in de Zwitserse Bondsstaat werkt, op hem en zijn eveneens de nationaliteit van een derde staat bezittende echtgenote verordening (EG) nr. 859/2003 ⁽¹⁾ van toepassing, met als gevolg dat de woonlidstaat de verordeningen (EEG) nrs. 1408/71 ⁽²⁾ en 574/72 ⁽³⁾ op de werknemer en zijn echtgenote moet toepassen?
2. Indien het antwoord op vraag 1 ontkennend luidt: Moeten onder de in vraag 1 genoemde omstandigheden de artikelen 2, 13 en 76 van verordening nr. 1408/71 en artikel 10, lid 1, sub a, van verordening nr. 574/72 aldus worden uitgelegd dat aan een moeder met de nationaliteit van een derde staat, in de woonlidstaat de toekenning van gezinsbijslagen mag worden geweigerd op grond dat zij de nationaliteit van een derde land bezit, hoewel het betrokken kind burger van de Unie is?

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 859/2003 van de Raad van 14 mei 2003 tot uitbreiding van de bepalingen van verordening (EEG) nr. 1408/71 en verordening (EEG) nr. 574/72 tot de onderdanen van derde landen die enkel door hun nationaliteit nog niet onder deze bepalingen vallen (PB L 124, blz. 1).

⁽²⁾ Verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op loontrekkende en hun gezinnen, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen (PB L 149, blz. 2).

⁽³⁾ Verordening (EEG) nr. 574/72 van de Raad van 21 maart 1972 tot vaststelling van de wijze van toepassing van verordening (EEG) nr. 1408/71, betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op loontrekkenden en hun gezinnen, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen (PB L 74, blz. 1).

Beroep ingesteld op 7 juli 2009 — Commissie van de Europese Gemeenschappen/Republiek Cyprus

(Zaak C-251/09)

(2009/C 233/09)

Procestaal: Grieks

Partijen

Verzoekende partij: Commissie van de Europese Gemeenschappen (vertegenwoordigers: C. Zadra en I. Chatzigiannis)

Verwerende partij: Republiek Cyprus

Conclusies

— Vaststellen dat de Republiek Cyprus niet heeft voldaan aan de verplichtingen die op haar rusten krachtens de artikelen 4, lid 2, en 31, lid 1, sub a, van richtlijn 93/38/EEG ⁽¹⁾ en artikel 1, lid 1, van richtlijn 92/13/EEG ⁽²⁾;